

CĂLĂUZA

ȘCOALEI DUMINECALE

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ PENTRU INVĂȚĂTORII
ȘCOALELOR DUMINECALE.

Anul I.

No. 4.

Redactor-Editor: V. BERBECAR

Duminecă în 17 Octomvrie.

Lecțiunea 42.

In câmpul de Lucru.

Luca 9, 49-62; 17, 11-19.

Cuvânt de aur: „Fiindcă cine este cel mai mic între voi toți acela este mai mare”. Luca 9, 48.

În lecțiunea noastră din urmă am văzut pe Mântuitorul nostru cum a vestit Evanghelia celor flămânzi în cuvânt și prin săturarea foamei lor trupească. Astăzi aflăm pe Isus în lucru. El cere pe ucenicii Săi ca să caute a fi umili. Atunci când ei sunt zeloși pentru că au văzut pe cineva lucrând în Numele Lui și vreau să-l oprească El nu zice: Mergeți și-l opriți numai decât, ci le spune: Lăsați-l, că fiind pentru noi, nu va fi contra noastră. Mergând mai departe îi se oferă unul, că-L va urma, căruia îi spune, să se gândească bine, iar pe altul îl chiamă să-L urmeze și acesta își găsește scuze, pe cari Isus nu le aprobă. Mai un al treilea să ofere că-L va urma, dar . . . să uita înapoi, și deci nici acesta nu e destoinic pentru împărăția lui Dumnezeu. În acest câmp de lucru vin 10 leproși și stând din depărtare, cer vindecarea lor. Unul e convins că Isus l-a vindecat, și pentru aceasta și este mulțumitor.

Nu-l opriți. (Luca 9, 49-50). Invățâții văzură pe un om scoțând draci în numele lui Isus și i-a umplut invidia. Cum poate el face așa ceva în numele Invățătorului nostru și ni-i nu ne urmează?

Domnul le spune să nu fie așa cu teamă pentru El, că nu este om să facă ceva în numele Lui și curând să-L și blameze. Aceea numai onoare-I putea aduce. Că cel ce nu e contra noastră, de sigur va fi cu noi, chiar și dacă nu e în tabera noastră. Deci nu-l opriți!

Doamne, vrei să poruncim să cază foc din cer? (V. 51-56). Ce zel arătară ucenicii lui Isus când văzură că populația samariteană nu vrea să-i primească cu brațele deschise! Aceasta se pare că a jignit simțul lor de onoare. Dar Domnul le zice: Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți. Fiul omului nu a venit să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască. Ei poate ar fi așteptat să fie primiți ca niște miniștri, dar nu au știut, că Isus și-a îndreptat fața spre Ierusalim și nu putea zăbovi prin Samaria. Ba nu putea fi nici găzduit acolo. Dacă ei în aceste momente erau purtați de Duhul Sfânt, ar fi cugetat cu totul altcum. Dar acest zel nu era decât însuflețit de duhul ispititor, pe care

ei nu-l văzură, dar Isus l-a cunoscut numai decât.

Doamne, Te voi urma ori unde vei merge. (V. 57—62). Pe drum îl întâmpină pe Isus un om și declară că vrea să-l urmeze ori unde va merge. Dar Isus 'i spune condițiile urmăririi, adică să nu gândească că va întâmpina onoruri și va avea zile senine, dar nu va avea nici unde să-și plece capul, cum o pățise tocmai Domnul prin Samaria, că nu află loc de găzduit. Chiar și paserile, și vulpile sunt mai bogate, că au unde să se tragă în timp de pericol, dar El nu are unde-și pleca capul. Pe altul îl grăiește 'El că să-l urmeze, dar acesta află scuze, că nu poate s'o facă numai decât. Dar lui Isus 'i trebuiesc oameni cari fără de condiții îl urmează. Pentru morți se mai găsesc îngropători și fără să fie el acolo, mai urgent inse este a predica Evanghelia, decât și îngroparea celor morți. Un al treilea se oferă că va urma pe Domnul dar . . . a nu spune nici un rămas bun la casnicii săi, îi cade greu. Domnul vede că el ar vrea să pună mâna pe carnea plugului, deci să nu se mai uite înapoi, că va face greș și aceasta nu-i va aduce onoare unui plugar. El trebuie să fie destoinic pentru meseria la care s'a angajat odată, și mai ales în împărăția lui Dumnezeu nu are nici un drept a se uita înapoi, că-i va merge rău lucrul. Deci la lucru, căci câmpul lui Dumnezeu este mare, toți pot lucra.

Oare n'au fost curățiți toți cei zece? Dar ceilalți nouă, unde sunt? (Cap. 17, 11—19). În câmpul de lucru găsește Isus pe cei zece leproși. Lucrul Lui este ca să-i vindece. După ce se face aceasta pe calea lor de ascultare vine unul singur cu recunoștință, ceilalți nouă nu mai întorc. Ei nu o aflau de așa

importantă a mai și mulțumi pentru vindecarea primită. La strigare după ajutor au fost toți, dar la mulțumită numai unul — un Samarinean. Isus îl trimite să meargă în pace la ai săi, să le spună ce bine i-a făcut lui Domnul. În câmpul de lucru și azi mai cheamă Isus pe mulți, ferice de cei ce ascultă de glasul lui!

Pentru copiii nostri.

În lecțiunea noastră din urmă am auzit noi despre Evanghelia ce s'a vestit la cei flămânzi. Am văzut apoi cum Domnul Isus a dat celor flămânzi și pâini, s'au săturat acei oameni? Astăzi vedem pe Domnul Isus pe câmpul de lucru. El lucrează printre ucenicii Săi, când le arată că duhul de care sunt însuflețiți în Samaria nu este Duhul cel bun. Las pe acei oameni, care lucrează în numele lui Isus să-și facă treaba: ei nu sunt periculoși pentru El, și dacă sunt în alt grup de oameni. Ei ar fi vrut să vadă, cum se coboară foc din cer la zisa lor. Apoi auzim pe Domnul zicând unuia: Urmează-Mă! Acela inse află alta de lucrat, iar urmarea; o lasă pe mai târziu. Să fi avut el dreptate? Altul zice: Te voi urma oriunde vei merge! Dar Domnul 'i spune să se gândească bine, că în urmarea lui Isus nu este calea acoperită cu flori, ci sunt mai mulți spini. Să nu se gândească la bogăție, dar să se gândească la o mare sărăcie și mizerie. Mai altul zice că vrea să-l urmeze, dar ar dori să-și ia rămas bun dela ai săi. Dar Domnul nici la aceasta nu se poate învoi și-i zice: Cel ce a pus mâinile pe carnea plugului, și caută înapoi, nu-i potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu. El să caute înainte la ținta: cerească și să nu mai caute la nimic alta.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne spune lecțiunea de astăzi? 2. Cine să găsi aci mai întâi în acest câmp de lucru? 3. Ce ziseră învățăceii despre el? 4. Ce răspuns căpătară ei la aceasta? 5. Ce lucru voiau acum să facă ei? 6. Era bine, dacă ei aduceau foc din cer? 7. Ce le spune Isus la aceasta? 8. Ce spuse acum unul dintre popor? 9. Ce răspuns căpătă el la aceasta oferire? 10. Ce zise El altuia? 11. Cum voia acesta să-l

urmeze? 12. Ce răspuns dădu El acestuia? 13. Ce zise El la al treilea? 14. Ce zise acesta? 15. Era el potrivit pentru împărăția cerului?

16. Cine veni acum la El cu strigare mare? 17. Ce le spune lor Isus? 18. Ce face unul din ei? 19. Ce-i zise lui Isus? 20. Ce și-a zis El ție?

Isus	}	învață pe ucenici?	a nu fi plzmulfori
		„ „ oameni?	„ răzbunători
		„ pe vindecați?	a nu fi de sine iubifori a fi mulțumifori

Duminecă în 24 Octomvrie.

Lecciónea 43.

La Ierusalim.

Luca 18, 29—44.

Cuvânt de aur: „Să ne uităm înțintă la Capetenia și Desăvirșirea credinței noastre, adică la Isus, care în vederea bucuriei care-l aștepta, a suferit crucea, a desprețuit batjocura și șade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu.“ Evr. 12, 2.

În lecțiunea noastră din urmă am văzut pe Domnul Isus pe câmpul de lucru, cum a lucrat pe învățăceii Săi și cu ei. Astăzi îl vedem apropiindu-se de Ierusalim și trimițând pe doi ucenici ai Săi într'un sat ca să-i aducă un măgăruș, pe care să-l ia între călare în Ierusalim. Ucenicii făcând aceasta îl pune pe El, după ce i-au făcut un șezut moale, deasupra călare. Tot așa și un altă oamenilor își așterneau hrainele pe drum și se puseră a cânta: „Binecuvântat es'e Împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer, și slavă în locurile prea înalte?“ La aceasta au murmurat fariseii, zicând: „Învățătorule ceartă-ți ucenicii!“ Adecă lor li se părea prea mare gălăgia, că . . . nu

le-a sunat lor. Isus le răspunde: „Dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga“. Dar când S'a apropiat de cetate și a văzut-o, a început a plânge asupra ei. Așa mult bine a vrut El, dar toate au fost refuzate.

Duceți-ră în satul de naintea voastră (V. 29 + 34). După multe călătorii pe cari le făcu Isus și lucrurile pe cari le-a lucrat între popor, se apropie și zilele de tristă memorie pentru viața Lui, când are să fie lepădat de poporul Său, are să fie biciuit, batjocurit, crucificat și ucis pentru păcatul unei lume păcătoasă. Acum se apropie de Ierusalim. Nu-L găsim nici odată călărind în căile Sale obositoare, dar acum o face. Nu ca să fie văzut și onorat de oameni, ci ca să se împlinească Scripturile. Ajungând în apropierea muntelui Mașlinilor trimite pe doi dintre ucenicii Săi în sat, ca să-l aducă un măgăruș. Iar dacă le va zice cineva că de ce fac aceasta, să-i spună simplu: Domnului trebuie. Ei să duc și găsec așa cum li s'a spus Măgărușul se liberează de slăpân la cererea Domnului. Domnul avea la aceasta ocazie trebuință de un măgăruș, dar El mai are și azi trebuință de oameni supuși și gata, cari să poarte sarcina Lui în tăcere cu un măgăruș. Oare

cine ar vrea să fie acel măgaruș azi pentru Domnul, în serviciul Lui?

Binecuvântat este împăratul care vine în Numele Domnului! (V. 35-40). După ce aduseră măgarușul puse-ă hainele lor pe el și așezară pe Domnul deasupra, apoi pornind mulțimea ucenicilor și cu poporul ce-l însoți începură să cânte: Binecuvântat este etc." Ce fericire pe ei! Ce o bucurie umplu inimile lor când văzură și ei odată pe învățătorul lor măcar pe un măgaruș șezând, cea ce nu vor fi văzut încă. Alții împărați aveau cai lor falnici, Isus nici acum nu avea cal, ba nici măgarușul nu era al Lui, dar cuvântul: „Domnul are trebuință de el” a sunat așa de încântător, că proprietarul nu putea să spună: „Nu-l dau!” ci l-a dat numaidecât. La sunetul cel mare al cântării să trezească fariseii, cari întotdeauna erau cenzorii lucrurilor lui Isus, și încep a-l zice: „Învățătorule, ceartă-ți ucenicii!” Ei să nu facă atâta gălăgie pentru Nazarineanul cel nesocotit! De aveau putere din zilele noastre, poate și-ar fi cerut concursul jandarmilor, ar fi strigat din gură mare că fac propagandă! Dar Isus le spune: „Vă spun că, dacă ei vor tăcea, pietrele vor striga”.

Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în aceasta zi. (V. 41—44). Când ajunse mai aproape de Ierusalim a stat în loc și S'a uitat cu ochii umpluți de lacrimi la acea cetate, din care a ieșit așa mult bine, dar și mult rău. Aci a petrecut El mai de multe ori. Aci a învățat El pe popor. Aci a muștrat pe farisei și cărturari. Aci a chemat El pe oameni la apa vieții, și încă multe alte amintiri sunt legate de acest loc. Toate acestea au fost făcute pentru ca poporul să se deștepte și să cunoască pe Dumnezeu și tot cu conducătorii lor. Dar acum

vedem că El stă în loc și plânge pentru înviroșarea inimii lor. „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, cari puteau să-ți dea pacea! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile”. Da ele vor veni fără să le poți încunjura, și nu veți scăpa de răzbunarea lui Dumnezeu asupra voastră pentru împotrivirea și înviroșarea voastră. Dar ele au servit, cât de multe au fost, pentru pacea voastră, iar voi toate acestea le-ați nesocotit. Pentru că n'ai cunoscut vremea când ai fost cercetat. Dumnezeu a avut multă milă de poporul Sau Izrael, i-a arătat iubirea Sa prin trimiterea unui născut Fiu al Său, dar ei au desprețuit aceasta iubire. Este înse înfricoșat lucru a cădea în mâinile Dumnezeului celui viu. Aceasta a pățit-o Izrael în zilele pustiirii Ierusalimului.

Pentru copiii nostri.

Dragi copii! Noi am auzit în Dumineca trecută despre câmpul de lucrat, unde au lucrat mai mulți cu Domnul Isus și pentru El. Astăzi auzim noi despre apropierea Domnului Isus de Ierusalim. Ce mare era bucuria ucenicilor, când au putut odată vedea pe Învățătorul lor călărind pe măgarușul adus de ei la zisa Lui! Ei erau foarte voioși și cântau: Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului! Nu le erau nici hainele prea scumpe pentru a le așterne drept covoare pe drum, nu le era nici prea ostăneală a cânta și a fi voioși, dar ei voiau să știe pe marele lor Învățător înjosit că intră odată triumfător în Ierusalim. Nu le-a păsat lor nici de fariseii cărtitori. Dar aici sunt luați în apărare de către Învățătorul lor. Apoi când Domnul Isus să apropie de cetate se oprește și începe a plânge. Oare de ce să fi plâns, când toată lumea din jurul Lui era voioasă? Ah, El a văzut mai departe decât ei. El a văzut Ierusalimu! dărâmat și pe locuitorii lui uciși, templul cel frumos ars cu foc și slujitorii altarului junghiați și o pustiire nemaipomenită în întreaga lor țară. Pentru aceasta El a plâns. El ar fi dorit și în aceste momente binele și fericirea lor, dar ei nu au voit aceasta. Să nu

fim noi așa de impietriți cu inima, ci să o predăm Domnului Isus, ca El să-și facă în ea locaș și să fim fericiți cu El în Împărăția Lui. Să ne uităm dar jîntă la El.

Intrebări resumătoare :

1. Despre ce ne vorbește lecțiunea de astăzi? 2. Unde era Domnul Isus acum ajuns? 3. Ce a cerut El acum dela ucenicii Săi? 4. Au obți-

nut ei acel măgăruș? 5. Ce făcură ei acum cu Domnul? 6. La ce se apucară ei acum? 7. Cum a sunat cântarea lor? 8. Ce au zis fariseii la aceasta? 9. Ce a zis Domnul ca răspuns? 10. Ce a făcut El când a ajuns ap oape de Ierusalim? 11. Ce le-a dorit El lor? 12. Și la ce se puteau aștepta? 13. Ce putem noi aștepta dacă nu ne supunem Lui?

Învățăceii : Fac ce le spune :

Măgărușul : Să supune bucuros lui :

Mulțimea : Onorează cu cântece pe :

Fariseii : Cîntesc și astădată pe :

Cetatea : Este cu amar plînsă de :

Isus

Duminecă în 31 Octomvrie.

Lecțiunea 44.

O lecțiune antialcoolică.

Isaia 5, 8—30.

Cuvânt de aur: „Căci ați fost răscumpărați cu un preț mare, proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, cari sunt ale lui Dumnezeu.”

I. Cor. 6, 20.

În lecțiunea din trecut aflăm pe Isus cum plînge asupra soartei Ierusalimului. Lui nu-l face bucurie însuflețirea mulțimei care strigă de bucurie când îl vede călărind pe măgăruș și în semnu de onoare își așterne hainele înaintea Lui. Poporul era numai pentru câteva momente însuflețit ca de o beție amețitoare. Acum avem o lecțiune specială, și încă nu îmbucurătoare pentru cei ce le place a suga din sticlă, sau din păhar. Beția nu este un lucru lăudat nici de oameni, este înse condamnată de Dumnezeu. Bețivilor Dumnezeu le strigă un „vai!” Beția desfigurează pe om

și-l face să uite de Dumnezeu și propria sa demnitate ca om, ba mulți beți în starea lor au făcut lucruri urite așa, că de erau treji, nu ar fi îndrăznit să facă așa ceva. Și noi ar trebui să ne luptăm cu toate puterile împotriva beției.

Vai de cei ce înșiră casă lângă casă și lipesc ogor lângă ogor, până nu mai rămâne loc. (V. 8—10). Un vai serios către cei lacomi după case și averi așa că ar vrea ca ei singuri să fie stăpâni peste toate. Dar: aceste case multe vor fi pustiite, casele cele mari vor fi nelocuite, iar pământul lor, de unde să așteptau să le rodească mult, nu le va da nici o roadă. Vai lor, că nu se îngrijesc de alții, decât numai ca ei să aibe; dar în urmă nici ei nu vor avea, că Dumnezeu li se împotrivesțe.

Vai de cei ce disdedimineța alegă după băuturi amețitoare. (V. 11—15). Al doilea vai le sună bețivilor, cari șed lângă vin până ce-i înferbântă. La cari după aceasta le trebuie arfa și alaută, timpâna fla-

utul și vinul le înveselește inima în ospete, nu iau înse seama de lucrarea Domnului, și nu văd lucrul mânelor Lui. Dar cum vor și putea vedea cei inferbantați de vin? Ei nu-și găsesc bucuria în Domnul, nu o cunosc, ori că le este searbădă, dar cu atât mai dulce le este beția. Pentru aceea va fi dus acest popor nepăsător pe neașteptate în robie; boierimea lui va muri de foame, adecă capi, frunțașii acestui popor, și gloata, adecă grosimea poporului se va usca de sete. Nici apă nu vor avea, din pricina că le prea plăcea vinul. Dar oare acei ce beau azi țuică, romuri, coniacuri, licheruri și alte hături amețitoare, doar ca leac, de durere de stomac, ba nici un ceai nu-l pot bea fără de rom! Apoi să miră că sunt multe certe! Nu-și aduc oare aminte bețivii, de cuvintele: Ale cui sunt vaetele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile? Ale cui sunt rănirile fără pricină? Ale cui sunt ochii roși? Ale celor ce întîrzie la vin, și se duc să golească paharul cu vin amestecat (Prov. 23, 29—35). Pentru aceasta locuința morților își va deschide gura, și își largește gâtul, firește ca să înghiță pe cei lacomi și bețivi cu mulțimea gălăgioasă și veselă. Așa vor fi umiliți cu toți.

Domnul oștirilor va fi înălțat (V. 16—17). În judecata Sa dreaptă va fi El înălțat și sfințit. Acolo, în locurile lăsate de acești oameni nelegiuți, vor fi păstori pribegi și-și vor păstori turmele ca pe imășul lor. Domnul nu se va lăsa batjocurit de acei bețivani și lacomi ci le va da după meritul lor, iar cei smeriți, păstori fără de moșii, vor avea loc de pășunat pentru miei lor.

Vai de cei ce trag după ei nelegiuirea (V. 18—23). În aceste versete mai găsim patru vaiuri. Ei sunt gata și aci să-și bată joc de

Dumnezeu, când zic: Să-Și grăbească lucrarea ca s-o vedem! Să vină odată hotărîrea Sfântului lui Israel și să aducă la îndeplinire, ca s'o cunoaștem? Adecă ei sunt într'o completă neorientare și necunoștință de Dumnezeu. Vai de ei, că numesc răul de bine, și binele de rău, ei spun că întunerecul este lumină, și lumina întunerec. Așa orbiți sunt ei. Vai de cei tari, când e vorba de a amesteca băuturile. Cari, pentru mită, scot cu fața curată pe cel vinovat, și iau drepturile celor nevinovați! Ei sunt tari în a face nelegiuiri, și le fac fără de a roși. Dar:

Cum mistuie o limbă de foc miștea, și cum arde flacăra iarba uscată, tot așa: ca putregaiul le va fi rădăcina lor, și floarea lor li se va risipi ca țarina în vânt (V. 14—30). Acesta va fi sfârșitul celor tari și nepăsători, acelor bețivi. Mânia Domnului se va aprinde asupra acestui popor, — deși ales de Dumnezeu, — dar nepăsător de zisele Lui. Vor veni asupra lor armate trimise de Dumnezeu și-i va nimici. Va fi asupra lor un muget, ca mugetul unei furtuni pe mare; ei deși se vor uita la pământ nu vor vedea decât întunerec și strimtorare, iar lumina se va întuneca în norii lui. Adecă și dacă ei nu să așteptau la nici un piericol, totuși acela a fost pregătit pentru ei. Iar la toate aceste a fost în primul rând beția de vină, careia ei s'au precat și s'au făcut nepăsători față de toate îndemnurile și muștrările binevoitoare.

Pentru copiii nostri.

Dragilor mei copii! Noi am avut în Duminica trecută o lecțiune despre Domnul Isus cum a plecat spre Ierusalim, însoțit de o mulțime de oameni, care i-a cântat a cântare de înălțare. Unde așa mulți vindecați de El și-au aruncat hainele lor

jos pe drum, ca El să treacă peste ele. Aceasta în semn de onoare.

Astădată vedem un tablou nu prea plăcut al bețivilor. Așa-i, că bețivii nu prea sunt oameni simpatici, și noi îi incunjurăm, ca să nu avem întâlnire cu ei? Fața lor e schimbată, mersul lor să clatină, mai li ie calea prea îngustă, mai strigă, mai cad jos și zac colo; de ride toți de ei. Dar aceasta nu-i destul. Mai este ceva, și încă ceva mai rău: Bunul Dumnezeu e mânios pe așa oameni. Ei sunt aceia, cari în beția lor injură așa urit, și se bat, se ceartă, sparg vasele, ferestrele, își bat copiii și femeia, și nu se mai gândesc de loc la sufletul lor. Ba mai zic în așa zile că nu este Dumnezeu și nici nu le pasă de judecata lui Dumnezeu.

Noi ar trebui să compatimim pe așa oameni, că ei își pierd sufletele și mânia lui Dumnezeu stă deasupra lor. Ei nu sunt nici odată siguri de viața lor în așa stare de beție. — Dar voi ar mai trebui să vă gândiți și la alta, când vedeți pe așa nenorociți de bețivi. Ar trebui să vă gândiți și la sufletul vostru propriu, ca să nu-l pierdeți cu acei bețivi, și când veți fi mari odată să nu ajungeți și voi în urmele lor. Adecă vă feriți de beție din copilăria voastră. De aceasta inse așa vă puteți feri,

că vă hotărâți a nu bea nici o beătură îmbătătoare. Iar aceasta o faci cu ochii ridicați către Domnul Isus.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne spune lecțiunea de astăzi?
2. Către cine au sunat aceste cuvinte?
3. Cine a rostit aceste cuvinte?
4. Ce făceau acei oameni, cărora le sunau acestea?
5. Cum au s' o pățască acei oameni, ce-și adaugă case lângă case și pământ lângă pământ?
6. Ce roade au să culeagă ei?
7. Ce fel de vauri găsim în cursul lecțiunii noastre?
8. Ce va face Dumnezeu cu cei bețivi?
9. Ce fel de funii mai făceau acești oameni bețivi?
10. Cum împărțeau aceștia dreptatea în judecată?
11. Ce avea să-i ajungă pe ei pentru acest lucru?
12. Sunt oamenii bețivi frumoși și plăcuți?
13. Dori-ați voi să fiți așa niște bețivi?

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Alcoolul

Ce face: Ochii roși, fața desfigurată, mersul încurcat, etc.

Ce aduce: Certe, gâlcevi, mizerie, bătăi, pierderea serviciului.

Unde duce: La ruin, desperare, desbinare, muncă vecinică.

Copii: Feriți-vă de alcool!

Duminecă în 7 Noembrie.

Lecțiunea 45.

Iosua — conducătorul cel curajos.

Iosua 1, 1—18; 3, 7—17; 4, 1—11.

Cuvânt de aur: „Nimenea nu va putea să stea în contra ta în toate zilele vieții tale; Cum am fost cu Moși, așa voi fi cu tine: nu te voi lăsa și nici te voi părăsi.”

Iosua 1, 5.

Lecțiunea noastră din urmă a fost o lecțiune deosebită de cele-

lalte, care a arătat că Dumnezeu nu are plăcere de cei ce le plac beăturile îmbătătoare, și deci și noi ar trebui să căutăm a ne îndepărta de acea beătură și a da și altora asemenea îndemn. Oamenii bețivi sunt oameni cu puțină vază, dar mai mult dispreț pot să aducă asupra capului lor și a familiei și prietenilor lor. Aceasta lecțiune ne arată pe Iosua, bravul luptător pentru cauza poporului său. A fost el un ajutor bun deja pentru Moisi. Între cele douăsprezece iscoade el

a fost, care a îndemnat pe popor să fie fără de teamă, că ei vor putea intra și ocupa acel pământ promis de Dumnezeu. Acum după moartea lui Moisi Dumnezeu îl incredințează cu conducerea poporului Izrael. El face trecerea peste Iordan, tot el conduce pe popor la izbândă și dă așa povețe bune acestui popor. În cuvintele lecțiunii noastre el este încurajat de Dumnezeu, că va fi cu el și nu-l va lăsa nici odată singur.

După moartea lui Moisi. (Cap. 1, 1—10). După ce a murit Moisi a rămas poporul fără de conducător. Acum Dumnezeu să îngrijește ca poporul să aibe un conducător și-i poruncește ca să treacă Iordanul cu întregul popor. Orice loc, pe care-l va călca piciorul lui să fie al lor. Ținutul lor se va întinde dela ustie și Liban până la riul cel mare, Eufrat, și până la marea cea mare, spre apus. Apoi îi spune Dumnezeu că nimenea nu se va putea împotrivi lui, cât va trăi. Că va fi cu el. Să se întărească și să se îmbărbăteze, că el are să dea în stăpânire pământul pe care l-a jurat Domnul părinților lor că-l va da. Ii poruncește ca să nu lase legea lui Dumnezeu din gura sa, și să facă tot ce este scris în ea; căci așa va izbuti în toate lucrurile lui și va lucra cu înțelepciune. Deci să nu se teamă, nici să se îngrozească, căci Domnul este cu el în tot ce va face. Și de câteori ne-ar trebui nouă astfel de încurajări!

Iosua a dat capeteniiilor oștirii poporului următoarea poruncă. (V 10—15). După ce Iosua capătă porunca dela Dumnezeu nu mai așteaptă nimic, ci și el dă porunca mai departe. Aceasta poruncă era ca capii poporului să treacă prin taberă și să le spună, ca ei să-și pregătească merinde și să stea gata

pentru a trece Iordanul cu toți uniți, și cei ce au căpătat deja moștenirea lor încă mai înainte de a trece, adică dincoace de Iordan, să se lupte împreună cu frații lor pentru câștigarea și cucerirea pământului i promis. Puterea lor să nu fie despărțită.

Vom face tot ce ne-ai poruncit. (V. 16—18) Acei bărbați din cele două și jumătate triburi vin la Iosua și promit că vor merge și vor face tot ce li se poruncește. Vor asculta de el cum au ascultat pe Moisi, decât ca Domnul să fie cu el, cum a fost cu Moisi. Ei nu vor suferi pe acei ce se vor răsvrăți împotriva poruncii lui. Așa supunere promit acești bărbați lui Iosua. Ce frumos dela ei așa lucru și ce exemplu pentru mulți dintre cei ce ascultă cu anii îndelungați cuvântul lui Dumnezeu! Am putea învăța multe dela acești bărbați.

Estăzi voi începe să te înalț înaintea poporului. (Cap. 3, 7—17). Când Dumnezeu vede pe un om destul de umil, poate să-i spună astfel de cuvinte. Iosua trebuie să fi fost așa bărbat umil. Aci dă Dumnezeu poruncă lui Iosua cum să facă ei trecerea peste Iordan. Cum să iee preoții Chivotul legământului. Cum să se aleagă din popor, adică din cele douăsprezece sămânții câte un bărbat ca ei să iee după ce s'a sfârșit trecerea câte o piatră din Iordan iar preoții să iee chivotul și să intre în apă, care se va despică și ei vor trece ca pe uscat. Aceasta au făcut preoții și Israel în urma lor au trecut cu toți, cu toate că apele erau foarte mari pe acest timp, ele au stat și sau grămădit peste olaltă. La aceasta le trebuia lor o credință, și vedem că o avură.

luați de aici, din mijlocul Iordanului, din locul unde s'au oprit preoții, douăsprezece pietre. (Cap. 4,

1--11). Acei doisprezece bărbați, rinđuiți pentru acest scop, după trecere întregul popor, iar preoții au stat în mijlocul Iordanului, acești doisprezece bărbați trebuia să iee câte o piatră din mijlocul Iordanului și să le ducă afară la uscat, unde să se facă din ele un altar de închinăciune și pentru a aduce jertfe de mulțumire lui Dumnezeu pentru că i-a adus pe așa cale minunată până aci. Aceste pietre să le fie lor totodată și un semn de amintire și dacă mai târziu fiii lor vor întreba de ei ce înseamnă aceste pietre, ei să spună acestora despre minunata trecere, adică ei să mărturisească copiilor lor despre bună-tatea lui Dumnezeu față de acest popor scos din robia Egiptului și adus în țara libertății. (Ps. 44, 1--3; 114).

Pentru copiii nostri.

Dragilor mei copii! Noi am auzit în lecțiunea din urmă cum bunul Dumnezeu nu binevoiește cu accia, la care le place să bec bături amețitoare. Astăzi avem o lecțiune foarte frumoasă și bogată. În aceasta vedem noi pe Iosua, cum bunul Dumnezeu îl însărcinează după ce a murit Moisi ca să preieie conducerea poporului Izraelit, cum să facă pregătirile pentru trecerea Iordanului, cum să fie preoții gata și tot ce trebuie la aceasta. Apoi vedem că bunul Dumnezeu îl îmbărbătează și zice: Eu voi fi cu tine, nu te teme, cum am fost cu

Moisi, așa și cu tine. Fă cea ce Eu îți spun. Ce lucru frumos, când Dumnezeu vrea să fie cu noi! Apoi vedem și trecerea cea frumoasă și minunată a Iordanului. Cum au stat acolo preoții în mijlocul Iordanului cu chivotul legii. Apoi după trecerea Iordanului acei doisprezece bărbați scot din mijloc câte o piatră pentru a face un altar. Pe acest altar să aducă ei jertfe de mulțumită Domnului, pentru că i-a purtat așa de minunat. Apoi de vor fi întrebați de copii lor ce însemnează acele pietre, ei să le poată spune acele întâmplări, cum Dumnezeu i-a condus și purtat atât de minunat și i-a trecut peste acest Iordan pe timpul când era plin de apă. Dumnezeu a făcut acolo un zid de apă și poporul a trecut ca pe uscat.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce am învățat noi în Dumineca trecută? 2. Ce ne spune lecțiunea de astăzi? 3. Cine a fost acest Iosua? 4. De unde-l cunoaștem noi pe el? 5. Cu ce este el acum încredințat? 6. Ce promisiune are el dela Dumnezeu? 7. Ce se facă ei înainte de a trece Iordanul? 8. Ce să facă preoții cu chivotul legii? 9. Ce să facă acei doisprezece bărbați după ce a trecut poporul peste Iordan? 10. Ce aveau să facă cu acele douăsprezece pietre? 11. De ce să-și aducă ei aminte când vor fi întrebați despre aceste pietre? 12. Ce vom spune noi copiilor nostri când vom fi întrebați asupra unor lucruri străine pentru ei?

Fii tare

Iordanul umflat sta înaintea ta. Poporul te va asculta. ≡ ≡ Preoții vor păși în Iordan. Apele lui se vor despica. Ușoară va fi trecerea ta.	}	Căci: Eu sunt cu tine!
---	---	---

Duminecă în 14 Noemvrie.

Lecciónea 46.

Iosua — și Căpetenia nevăzută.

Iosua 2, 1—24; 5, 13—6, 27.

Cuvânt de aur: „Și el zise: Nu, ci eu sunt Căpetenia oștirii Domnului, și acum am venit”. Iosua 5, 14.

În lecțiunea din urmă am văzut pe Iosua, condăcătorul cel curajos, cum a condus el pe poporul Izraelit după porunca lui Dumnezeu peste Iordan. Astăzi aflăm tot pe acest Iosua, cum caută să iscodească pământul, pe care a pus piciorul împreună cu poporul și acum în apropierea Ierihonului stă îngândurat asupra tot ce a văzut, iacă deodată ridicând el ochii săi, stă înaintea lui un bărbat. El nu mai avea loc să se dea la o parte ca să nu fie văzut, dar să îmbărbătează și întreabă de acesta, dacă este unul dintre ai lor sau dintre dușmani. Acesta răspunde că este o Căpetenie a Oștirilor Domnului.

Duceți-vă și cercetați țara, și mai ales Ierihonul. (Cap. 2, 1—11). Ajunși la Sitim Iosua trimite pe doi bărbați să iscodească țara. Ei pleacă și ajungând la Ierihon au intrat la o femeie desfrînată ca să se adăpostească. Dar regele Ierihonului o fi avut bine grijă de cetatea sa și și-a pus paznici, cari au și observat pe cei doi bărbați și au căutat după ei. Aceștia bineinformați îl caută la casa acelei femeie. Aceasta le spune că nu sunt la ea, poate se vor fi dus mai înainte de a se închide porțile. Așoi a ascuns pe iscode și le-a istorisit ce groază a umplut inimă tuturor din țară când au înțeles că Israeliții sunt în apropierea cetății lor. Toate acestea înse pentru că Dumnezeu cel mare este cu ei.

Și acum, vă rog, jurați-mi pe Domnul că veți avea față de casa

tatălui meu aceeaș bunăvoință. (V. 12—24). Când a trecut cont-rola a dat femeia cale acelor bărbați și le-a spus să-și aducă aminte că ea i-a primit în casa ei și ei când vor veni să ocupe cetatea să fie tot așa cu bunăvoință către casa ei cum a fost ea către ei. Ei i-au jurat, că vor avea, dar ea să le dea un semn, și dacă ea se va ținea de condiție are să scape. Ei să se ascundă încă trei zile la munte, până când următorii vor fi înapoiați.

Ești dintre ai noștri sau dintre dușmanii noștri? (Cap. 5, 13—15). Iosua stă înaintea Domnului, care-i spune: Astăzi am ridicat ocară Egiptului de deasupra voastră. Ei sunt la Ghilgal, și aci sărbează ei paștele. Aci au mâncat ei griu nou din acel loc și aci a încetat Mana a doua zi de Paște. Fiind Iosua stând lângă Ierihon, unde ridicându-și ochii, iată stă un bărbat înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă. La aceasta îl întreabă dacă este dintre ai lor, sau din tabera dușmanilor. Răspunsul i se da clar: „Nu, ci sunt Căpetenia oștirii Domnului”. Iosua să aruncă cu fața la pământ se închina și întreabă: „Ce spune Domnul meu robului Său?” „Scoațeti încălțăminte din picioare, că locul pe care stai este sfânt”. Iosua să afle pe pământul sfânt fără să li observe aceasta. Dar i-a venit instrucția, și el o face numaidecât.

Iată dau Ierihonul în mânele tale și pe împăratul lui, pe vitejii lui oștuși. (Cap. 6, 1—10). Ierihonul era dat în mânele poporului Israel, dar ei trebuiau să asculte de îndrumarea căpătată. Li se dă în aceste versete îndrumarea cum să se pregătească preoți cu tot cu popor și cum să facă. Ei să nu facă nici o gălagie. Ba ei să încunjure cetatea cași când nici nu le-ar păsa de ea ca să o atace. În sfârșit

nici dușmanul să nu se mai gândească că ar fi vr'un piericol. Poate aceia să gândească, că așa nu veți intra voi nici odată în Ierihon! Ba se poate ca inima lor în urmă să capete curaj și să-și zică: Aceștia ar dori, dar are să le treacă de dor, dacă tot așa fac, că ușile nu li se vor deschide dela sine!

Chivoful Domnului a înconjurat cetatea (V. 11—25). La poruncă dată de Dumnezeu prin Iosua poporul trece odată în ocol pe după cetate, trece și a doua oară, ba și a treia și așa trec șase zile. La popor trebuia să se vădă disciplina dată de Dumnezeu în supunerea lor. Dar nici dușmanul nu se gândi la ceva lucru serios doar nici a șaptea zi. Poate nici să nu fie mai gândit ceva serios la înarmare. Dar în a șaptea zi Izrailiții fac un înconjur de șapte ori în jurul cetății și când isprăvese și aceasta, la o comandă strigă cu toți, și zidul s'a prăbușit. Iar bărbații au intrat fiecare înaintea sa. O fi văzut Ierihonul până aci vr'un val pe după zidurile sale, va fi căpătat vr'o spărtură, pe care o putură repede repare și să se împotrivescă și pe mai departe puterilor dușman, dar astădată: să prăbușită ziduri e jur împrejur, că nu mai putea fi gândul la o reparație, nici la vr'o defensivă, sau apărare crâncena față de dușman, aceasta era târziu, ci cel mult la o refugiere. Inse nici aceasta nu li se mai dete. Ei au fost complectalment bătuti. Nu cu arma, sau puterea lui Israel, ci cu mâna lui Dumnezeu.

Atunci a jurat Iosua (V. 26—27). Ierihonul era nimicit, Rahava scăpată. Nimenea și nimic alta nu scăpă. Acum Iosua jură, ca cine va mai clădi odată aceasta cetate, să nu o facă fără de nici o jertfă, ci să-l coste la punerea temeliei înfi înăscutul fiu, și la punerea porții or

cel mai mic fiu al său. Aceasta s'a și făcut (I. Regi 16, 34). Așa nici unul diu cuvintele lui Iosua nu a căzut pe pământ, ca să nu se împlinească.

Pentru copiii nostri.

Dragi copii, în lecțiunea din urmă am citit noi despre Iosua, conducătorul cel curajos. El trecu la pornea lui Dumnezeu pe Israel prin Iordan. Astăzi avem noi tot despre Iosua citirea, în care vedem lângă el pe un Căpitan, pe care nu-L văzuse mai nainte. El când îl vede, și încă cu sabia scoasă, a socotit că poate fi unul din tabera dușmanilor, și-L întreabă: Ești tu de ai noștri, sau din tabera dușmanului? Dacă ești de ai noștri, atunci mă bucur că nu sunt singur aci, iar dacă ești din tabera dușmană, cum de ai ajuns până aci? Ce socotești că ar fi făcut Iosua cu unul din tabera dușmană? Apoi trimite el pe doi bărbați în țară ca s'o iscodească, și ajungând ei la Ierihon, sunt și urmăriți chiar la casa unde căpătară loc de dormit. Și ce norocire avură ei în femeia cea meretrică, că i-a primit și i-a scutit! Dar nici ea nu s'a căit în urmă pentru că a primit pe acești oameni, că erau trimiși în numele lui Dumnezeu. Mai departe vedem noi că Iosua să pregătește cu poporul pentru a cuceri Ierihonul. Dar nu cu arme de precizie, nu cu mitraliere, nici cu tunuri grele sau ușoare, ci simplu cu credința în Dumnezeu. Preoții mergeau înainte cu chivoful legii, merșeră cu ei și trimbișii, apoi merșeră bărbații. Și cu toți erau într'o liniște mare. Șase zile înconjură ei cetatea câte odată, a șaptea zi o înconjoară ei de șapte ori, până să și obosiră doar. Acum făcură ei dintr'odată alarmă din trimbițe și un strigăt mare, la care să prăbușiră zidurile seculare ale cetății și fiecare o lui deapreptu înaintea sa. Ce strigăte vor fi sunat acum! Dar nu cu puterea lui Israel s'au prăbușit acele ziduri, și cu a lui Dumnezeu. Așa Domnul Isus ne va da și noi învingere, de vom fi frumos în liniște și vom aștepta ce face El.

Intrebări resumătoare.

1. Despre cine ne-a vorbit lecțiunea noastră din trecut?
2. Dar cea de azi despre cine ne vorbește?
3. Cine putea să fie Căpitanul acela tainic?
4. Ce făcu Iosua când văzu pe acest Căpitan înaintea sa?

5. Ce-i spuse acesta lui Iosua?
6. Ce făcu Iosua după aceasta?
7. Cum o pățiră acei doi bărbați
în Ierihon? 8. Cine i-a scăpat pe
ei acolo? 9. Cum s'au dus ei din
Ierihon? 10. Ce ceru Rahava dela
ei când au plecat? 11. S'a făcut

aceasta cu ea? 12. La ce să apucă
acum Iosua cu preoții și poporul?
13. Ce arme le trebuia lor ca să
iee Ierihonul? 14. Prin ce au cuce-
rit ei aceasta cetate? 15. Ce jură-
mânt a făcut acum Iosua? 16. Ce
învățăm noi din aceasta lecțiune?

Israel cucerește Ierihonul prin credința în Dumnezeu.

Tu credință tare ești, ce lumea blruiești.

Duminecă în 24 Noemvrie.

Lecțiunea 47.

Ghedeon și valul de lână.

Judec 6, 11-40.

Cuvânt de aur: Ingerul Domnu-
lui 'i s'a arătat, și i-a zis: Domnul
este cu tine, viteazule!" Judec, 6, 12.

În ultima noastră lecțiune am
văzut cum lui Iosua 'i s'a arătat un
ajutor de sus, o Căpetenie din oș-
tirea Domnului Iosua a ascultat
îndrumările și a izbutit în toate.
Astăzi vedem noi pe un Ghedeon,
care trăia împreună cu poporul
său o viață destul de tristă. Adecă
era un șir frumos de ani trecut
dela Iosua până aci. Poporul ce
atunci cu așa drag asculta de Iosua
și la moartea acestuia s'a devotat
că va servi singur Domnului și de
El se va ținea, acum era de mult
înstrăinat și îndepărtat de Dumne-
zeu; tot așa și Dumnezeu a părăsit
pe acest popor, și nu mai voia să-l
cunoască tocmai pentru înstrăinarea
sa de-a El. Ei să întoarseră dela
adevăratul Dumnezeu la idoli și li
se închinau, așadar nici nu mai

puteau aștepta ajutorul Lui. Dar
fiindcă acest popor s'a îndepărtat
de Dumnezeu și El i-a lăsat ca să
ajungă în mâna dușmanilor lor.
Precum mai înainte erau biruitori
asupra dușmanilor, așa acum duș-
manii au fost biruitori asupra lor.
Dumnezeu i-a dat în mâna apăsă-
torilor și aceștia le-au luat tot ce
era bun.

Domnul este cu tine, viteazule. (V.
Ghedeon de frica Madianiților să
ascunde ca să-și îmblătească puțin,
grâu la teasc. El în aceasta nici de
cum nu s'a dovedit ca viteaz, și to-
tuș ingerul Domnului îl numește
așa unul. Căci Madianiții veniră la
timpul secerișului și le duceau bu-
catele, ca să nu aibe ce mânca din
propria lor muncă. Ghedeon stă
locului și zice: Rogu-te, Domnul
meu, dacă Domnul este cu noi,
pentru ce ni s'au întâmplat toate aceste
lucruri? Nu ne-a scos oare Dom-
nul din Egipt? Acum Domnul ne
părăsește. Ghedeon a auzit din pă-
rinții lui, că Domnul a fost cel ce
i-a scos din Egipt, și pentu ce-i pă-
răsește dar? Du-te în puterea aceasta
pe care o ai. Așa fricos cum ești,
tu poți merge și să izbăvești pe

Israel din mâna lui Mădian. Ah, ce zici! Eu să izbăvesc pe cineva din mâna lui Madian? Nu am eu nici o putere, nici un curaj. „Eu voi fi cu tine“, i-a zis Domnul. Tu vei bate pe Madian. „Te rog să-Mi dai un semn,“ cum să fac eu aceasta? Stai aci ca să-ți aduc darul meu. Ghedeon nu se poate convinge, cum de 'i se face aceasta vizită.

Vai de mine, Stăpâne Doamne. (V. 19—27). Pânăcând Ghedeon pregătește jertfa și o aduce, Ingerul Domnului stă și așteaptă. Acum pune el jertfa pe o stâncă și ingerul o atinge și se aprinde, totodată și ingerul dispăre. Acum se trezește el mai bine și zice: Vai de mine! Dar pe dată Domnul îi răspunde: Nu te teme! Acum zidi Ghedeon acolo un altar Domnului, și i-a pus numele: „Domnul păcii“. Acum Domnul 'i dă îndrumare ca să iee vițelul tatălui său și un taur, și dărîmând altarul Baalului, cu tot cu Astartea să le arză iar pe vârful stinței să clădească un altar Domnului. Ghedeon luă zece bărbați din slujitorii săi și se puse re muncă, dar fiindcă se temea de casa tatălui său făcu acest lucru noaptea, iar nu ziua.

Ghedeon, fiul lui loșș a făcut aceasta. (V. 28—32.) Duminica să scoală oamenii cetății și voind să se închine lui Baal, nu-i găsi decât urma. La întrebarea: cine a făcut aceasta, să ghicește că a fost Ghedeon Inse ei nu sunt mulțumiți cu atâta, ci să scoală împotriva lui și vreu să-l ucidă. Dar să află și un alt partid, care zice: Apere-se Baal, că lui 'i s'a făcut nedreptatea. Iar lui Ghedeon 'i dădură numele de: Ierubaal (Aperese Baal) că a lui altar a fost dărîmat.

Ghedeon . . . a sunat din trâmbiță (V. 33—40). Cu dărîmarea idolului

celui mort s'a incurajat Ghedeon și ca să ia sus lupta împotriva dușmanului din afară. Madianiții, Amalechiții și fiii răsăritului erau în valea Iesreel, adică aproape. Dar Ghedeon a luat trâmbița și a suflat chemând pe popor la luptă. Totodată s'a pus să facă și o încercare, dacă cu adevărat Dumnezeu este cu el și vrea să-l ajute. El zice: „Dacă vrei să izbăvești pe Israel prin mâna mea, cum ai spus, iață, voi pune un val de lână în arie.“ El probează așa. Dumnezeu trebuie să-i poată răspunde in'r'un chip minunat, ca el să se convinge. Și după ce a făcut odată așa, încă nu e pe deplin convins și zise: „Să nu Te aprinzi de mânie împotriva mea, și nu voi mai vorbi decât astădată. Aș vrea să fac numai mai o încercare“. Și Dumnezeu l-a lăsat să și facă proba. El o poate face și răspunsul 'i se va da după cum o dorește.

Pentru copiii nostri.

Lecciónua noastră din urmă ne-a arătat pe Iosua, cum a văzut în apropierea Ierihonului pe un Căpitan al oștirii Domnului, cum a trimis pe doi bărbați să iscodească pământul și mai ales cetatea Ierihon, cum au scăpat aceștia de urmărirea dușmanului și în ce chip minunat au cucerit ei aceasta cetate. Astăzi avem lecțiunea despre Ghedeon, cum a fost el grăit de Dumnezeu, cum a curățit întâi casa părintelui său de idoli, cum a jertfit lui Dumnezeu, cum a sunat în trâmbiță și a chemat poporul la luptă și cum a făcut el încercarea, dacă cu adevărat Dumnezeu îl chiamă pe el, ca să izbăvească pe Israel. Acum să pune el și încercă dacă Dumnezeu cu adevărat pe el l-a ales ca să fie un viteaz cum a fost grăit întâia dată de ingerul Domnului. El zise, că Domnul să-l lase ca să vază, dacă va pune un val de lână și peste noapte căzând roua va fi numai valul ud, iar pământul din jur va rămânea uscat. Apoi mai zice odată, că Domnul să nu se mânie, dacă va mai face o singură probă, ca lână să fie uscată, iar tot pământul din arie să fie udat de rouă. Și aceasta se face. Acum nu-i mai rămase nimic, și lecțiunea noastră

viitoare ne va spune celelalte. Așa bunul Dumnezeu arată la cei ce-L iubesc pe El, ca le împlinește dorințele lor. Dacă voi, dragilor copii, iubiți pe bunul Dumnezeu și lucrul Lui, și pe voi vă va ajuta în chip minunat la biruința asupra tuturor greutăților.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce vorbește lecțiunea noastră? 2. Mai știți despre ce era vorba în lecțiunea din trecut? 3. Cine era acest Ghedeon? 4. Ce lucra el odată? 5. Cine îi s'a arătat acum? 6. Ce i-a zis acest străin?

7. Ce zise el? 8. Ce voia el să facă? 9. Ce văzu el acum? 10. Ce îndrumare primi el dela Domnul? 11. A făcut el acel lucru? 12. Ce ziseră oamenii când se treziră? 13. Cum scăpă el de mânia lor? 14. Ce a făcut el apoi? 15. Cum a voit el să c noască dacă Dumnezeu pe el îl trimite contra dușmanilor țării? 16. De câte ori a încercat el cu lâna? 17. Ce răspuns a avut el? 18. Gata ești tu ca Ghedeon a lupta pentru Domnul?

Ghedeon (Viteazul ales de.) Dumnezeu

Vrei să fi și tu un viteaz?

Fii ostaș brav al lui Dumnezeu.

Damincă în 28 Noembrie.

Lecțiunea 48.

Ghedeon și ulcioarele.

Judecători 7, 1-25.

Cuvânt de aur: „Incredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stînca veacurilor.”

Ist. 26, 4.

În lecțiunea din urmă am văzut pe Ghedeon, cum făcea probe, dacă Dumnezeu va scăpa pe Israel prin mâna sa, că el nu se simțea nici decum a fi un viteaz, cum era grăit de îngerul Domnului. După ce lui îi răușește a se convinge, că Dumnezeu este cel ce-l alege pentru aceasta, el să și puse pe muncă. A curățit casa sa de idoli, a zduș jertfa lui Dumnezeu, a încercat să vază cu valul de lână, că auzise el de minuni, pe cari le-a făcut Dumnezeu din vechime, dar acum el vrea să se convingă de aceasta.

Acum s'a pus de a chemat poporul la oaltă, ca să-și alegă armata. Aceasta s'a recrutat din treizecișidouă mii de bărbați. Dar erau prea mulți, că Dumnezeu nu voia o mulțime de oameni, ci minune să facă, cum și Ghedeon o dorise. Deci armata lui să fie cu mult mai mică, și la aceasta vine acum alegerea bărbaților inimoși.

Poporul pe care-l ci cu tine este prea mult. V. 1-8). Ghedeon adunase cu trîmbița lui trezeșidouă mii de bărbați. Fața de dușmanul cu mult mai numeros și acesta era un număr neînsemnat, dar Dumnezeu zice că e prea mult. Dumnezeu vrea să dea acea mare mulțime de oameni în mâna lui Ghedeon, și nu la o mulțime de viteji. Deci el să trimită acasă pe cei fricoși; și merseră douăzecișidouă mii. Dar mai sînt zece mii, și aceștia încă sînt mulți! Du-te cu ei la apă, și acolo-ți se va arăta

număul acelor care vor fi biruitorii. El merge la apă și acolo se împarte poporul în două grupuri, unul mic: de trei sute bărbați, celălalt cu mult mai mare are să se ducă acasă. Pe acești trei sute Ghedeon să-i organizeze așa, ca să fie o tabără biruitoare. Trei sute de bărbați pe lângă o tabără așa de mare ca o mulțime de lăcuște și cu atâtea camile, ca nisipul mării! Ce face el?

Scoală-te și te pogoară în tabără. (V. 9-18). Ghedeon să nu stea mult pe gânduri, ci să se scoale și să meargă în tabără, că dușmanul este dat în mâna lui. Iar dacă ți-ar fi frică, du-te cu servul tău în apropierea lor și ascultă ce vor zice ei. El ascultă și merge. Să apropie de tabera lor și ascultă cum unul își spune visul, iar altul îi tâlcuiește acel vis. Ghedeon e pe deplin convins, el să prosterne înaintea lui Dumnezeu și pleacă la tabără sa, și a zis: „Sculăți-vă, căci Domnul a dat în mâinile voastre tabăra lui Madian.“ Apoi a împărțit pe cele trei sute de bărbați în trei cete și le-a împărțit armele: Trîmbițe și ulcioare goale, cu niște făclii în ulcioare. Atâta tot Slăbă armată, săracă armată! Ce faceți voi cu trîmbițe în loc de arme, cu ulcioare în loc de scuturi, făclii în loc de sabii? Și acești ostași ne răspund: Noi ne uităm la Ghedeon, și facem cum face el. Când el sună în trîmbiță și noi sunăm și strigăm: Pentru Domnul și pentru Ghedeon! Noi nu ne temem, că Domnul a zis așa!

Cele trei cete au sunat din trîmbiță și au spart ulcioarele; au apucat făcliile în mâna stângă și trîmbițele în mâna dreaptă ca să sune și au strigat: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon!“ (V. 19-25). Ghedeon cu a lui sută de bărbați s'a dus la locul lui și fiecare ceală la locul

hotărît pentru ea. Era la schimbul păzitorilor de miezul-noapții. Dar nu a așteptat mult, ci a sunat din trîmbiță și a spart ulciorul său; la aceasta au spart toate trei cetele ulcioarele și au strigat: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon!“ și au rămas fiecare la locul lui. Tabera dușmanilor a început a se mișca, au luat-o la fugă și au țipat de spaimă. Astfel dușmanii au fost bălăuți și umiliți, păfugați, iar Israel biruitor. Acum numai a trimis el după alții bărbați ca ajutor și au prins pe căpeteniile dușmane și le-au executat. Așa Dumnezeu făcu lui Israel mântuire de dușmanii săi și le salvă scerșul, pe care de mai mulți ani nu-l putură secera în liniște. Vina a fost păcatul, că au lăsat pe Domnul și s'au alipit de Baal, adevă de idoli popoarelor învecinate.

Pentru copiii noștri.

În Dumineca trecută am avut noi lecțiunea despre încercarea lui Ghedeon cu valul de lână, ca să vază, dacă Dumnezeu vrea să fie ajutorul lui în ceea ce vrea ca să-l trimită pe el. Acum avem lecțiunea tot despre acest Ghedeon, care a primit convingerea de la Dumnezeu și îi dă îndrumarea cum să-și aleagă armata, cum să o conducă la biruință. Poate la mulți dintre oamenii mari să le fie aceasta un lucru de necrezut, dar cea ce nouă ne spune Sf. Scriptură noi credem ca adevăr și realitate. Dumnezeu a putut prin o armată așa mică de trei sute de bărbați curajoși să izbăvească pe Israel, că nu ei erau cari aveau a se lupta, ci însăși Domnul. Ei nu aveau decât să se uite și să vază mântuirea lui Dumnezeu. Dușmanul a fost foarte numeros, dar cu ei nu era Dumnezeu; cu Israel a fost El și aceasta s'a constatat pe timpul de luptă. De altfel bărbații aleși de Ghedeon nici nu aveau arme. Armele lor au fost ulcioarele goale, trîmbițele și făcliile. Atâta tot. Dar în Numele lui Dumnezeu se fac minuni mari prin oamenii cei mai slabi. Așa dragilor copii, și voi sunteți invitați a urma pe marele vostru Ghedeon, care este Domnul Isus Christos, cu El veți fi biruitori fără de El veți cădea.

Intrebări resumătoare.

1. Cine mai ști despre ce a sunat lecțiunea noastră din Dumineca trecută? 2. Ce a făcut Ghedeon cu valul de lână? 3. Despre ce ne spune lecțiunea de astăzi? 4. Ce să facă Ghedeon după lecțiunea de astăzi? 5. Câți bărbați s'au adunat la el? 6. Erau aceia destui față de puterile dușmanilor? 7. Ce spune

Dumnezeu despre numărul acestora? 8. Cum să facă ca aceștia să fie mai puțini? 9. Ce zice acum Dumnezeu? 10. Ce face acum Ghedeon? 11. Cu ce înarmează el pe soldații săi? 12. Cum să așezată ei la luptă? 13. Cum le-a r. ușit lupta? 14. Cu ce dușmani avem noi să ne luptăm? 15. Cine vrea să fie Ghedeonul nostru în lupta?

300	Făcții Ulcioare Trimbițe)	Învîng:)	cu Dumnezeu prin Ghedeon
Mulțimea de dușmani					

Duminecă în 5 Decembrie.

Lecțiunea 49.

Dumnezeu poartă de grijă.

Mat. 6, 25—34; 10, 24—33, Luca 15, 1—10.

Cuvânt de aur: Aruncați asupra Lui îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijeste de voi.

I. Petru 5, 7.

În Dumineca trecută am avut noi lecțiunea cea frumoasă despre biruința cea mare a lui Ghedeon, pe care a câștigat-o în încrederea în Dumnezeu, cu o mică ceată de oameni. El a putut în numele lui Dumnezeu să facă foarte mult. Astădată venim iarăși la Noul Testament, din care am luat așa de multe ori învățături sănătoase și edificatoare pentru sufletul nostru. Lecțiunea noastră de azi ne aduce în apropierea Domnului Isus, care învață pe ucenicii Săi ca ei să nu fie îngrijorați de nimic, ci să pună

toată grija lor în mâna îngrijitoare a lui Dumnezeu și El va purta de grijă pentru noi. Ne pune în această lecțiune mai multe pilde în față și nearată ce mult se îngrijeste Dumnezeu chiar și de păsările cerului, ba și de iarba de pe câmp, care nu au nici o grijă, și totuși nu duc nici o lipsă de nimic.

Nu vă îngrijorați de viața voastră (Mat. 6, 25—34). În predica cea frumoasă de pe munte dă Domnul Isus așa multe și bune povețe la cei ce-l ascultau. Între aceste povețe bune este și aceasta despre îngrijorarea oamenilor, la care le place așa de mult a se îngrijora de corpul, ba de viața lor, și îndeosebi: cu ce să ne îmbrăcăm, oare ce vom mânca? Aceasta e chiar și în zilele noastre o chestiune atât de arzătoare, încât oamenii ar vrea s'o rezolve și nu pot. Dar aceasta pentru cei ce cred în Isus nu e chestiune atât de importantă. Uitați păsările, vedeți crinii! Ei trăiesc fără de grijă. Totuși au hrană, au

îmbracaminte mai bună și mai frumoasă decât Solomon. Nici vă îngrijorați de ziua de mâne. Ascultați ce a auzit un profesor de teologie, Tholuk, petrecând în Italia, dela un vizitiu, care îl duse cu trăsura, ce ar socoti el ca mai important în viața sa. Acesta zise: »Să mor împăcat cu Dumnezeu«. Tholuk zise mai târziu, că mulți i-ar fi răspuns: »Bani, Bani, Bani.« Deci nu vă îngrijorați ca neamurile, ci ca copiii ai lui Dumnezeu, fiți fără de grijă și mulțumiți.

Caț despre voi, până și perii din cap, totți vă sînt numărați (Cap. 10, 24—33). Mai sus zise Domnul ca să nu aibe grijă nici de viața lor, că și de aceasta se va îngriji Dumnezeu. Ei pot să ajungă în pericole, pot fi dați în mâinile celor răi, dar să nu gândească că ar fi mai mari decât Învățătorul lor. Să-și iee pildă dela vrăbiile cele așa de ieftine și totuș luate în seamă la Dumnezeu. Dar ei să predice cuvântul lui Dumnezeu fără de teamă orice ar urma. De oameni să nu se teamă, că ei pot cel mult corpul uicide, iar la suflet nu-i pot face nimic. Dar le arată de cine să se teamă: de Dumnezeu. Cu toate acestea ei să nu se lapede de El, că atunci o vor păți mai rău. . .

Acesta primește pe păcătoși, și mănâncă cu ei. (Luca 15, 1—10). Dumnezeu se îngrijește de păcătoși. În îngrijirea Sa nu lasă ca nici măcar una din turma Sa să se piarză, ci o caută cu multă ostăneală până o poate găsi. Tot așa face ca păstorul, sau și ca femeia, care și-a pierdut drahmele. El aprinde lumina Evangheliei Sale și mătură prin casa Sa ca să găsească cea ce s'a pierdut. Bucuria Lui e mare pentru așa oi, sau așa drahme pe cari le-a putut găsi. Nu singur are bucurie, ci chiar ceata ingerilor ese veseleșt asupra unui păcătos

mântuit prin sângele lui Isus.. De aceea nu se rușinează El a sta la masă cu ei aici pe pământ și a se mărturisi ca Amicul păcătoșilor, și de vor fi ei recunoscători aici și-l vor mărturisi înaintea oamenilor, nici El nu se va rușina a mărturisi despre ei înaintea ingerilor lui Dumnezeu.

Pentru copiii nostri.

În Dumineca din urmă am avut o frumoasă lecțiune despre viteazul Gheleon. Cine dintre voi nu a auzit despre el? La îndrumarea lui Dumnezeu el concentrează o armată mică, dar voinică. Aceasta armată a fost așa de bine înarmată, că voi când vă jucați de-a militarii poate nici nu vă gândiți la oluri goale, la făclii ori la așa ceva, cu care nu v'ați putea lupta. Da, ei mai avură și ceva milităresc la ei, dar care dintre voi ar ghici, ce a fost? Nu-i așa că și vouă v'ar plăcea în așa jocuri să aveți cel puțin o trimbiță sau o mică tobă? Acei bărbați mari avură fiecare câte o trimbiță și în loc de tobă, sau de tunuri? avură niște ulcioare, și pe acelea le sparseră. Ce pagubă! De aveau și câte o sabie ar fi fost foarte bine, dar nu avură decât niște făclii. Dar totuș a ajuns o mare spaimă pe tabăra dușmanului, când au auzit alarma de război și spargerea ulcioarelor. O li gândit că sunt niște tunuri mari! Lecțiunea de astăzi inse ne spune despre purtarea de grijă alui Dumnezeu față de împraturile Sale și indeosebi față de om. El are grija de crinii câmpului, se îngrijește de paserile cerului, mai bine, decât era chiar un rege Solomon în mărirea sa regală, sunt crinii îmbrăcați. Deci noi să nu grijim de viața noastră și nici de corpul nostru, că Dumnezeu ne ști și ne vede când avem trebuință de ceva. Dar Dumnezeu nu se îngrijește numai de viața noastră trupească ci și de cea spirituală. El vrea ca noi să-L mărturisim pe El între orice împrejurări. La aceasta inse are să ne întimpine multe neplăceri, ba vom fi rău tratați pentru Numele Lui, dar să nu ne temem, că chiar și perii capului ne sunt numărați la El. Paserile, adecă vrăbiile sunt înaintea oamenilor de foarte mic preț, dar ele nu cad fără ca Dumnezeu să știe de aceasta. Așa nici chiar copiii să ne sperie, că bunul Păstor a venit în lume să caute pe păcătoși și este prietenul lor. Este El al vostru prieten?

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce vorbește lecțiunea noastră de astăzi? 2. De cine poartă Dumnezeu de grijă? 3. Cum îngrijește El de paserile cerului? 4. Cum se îngrijește El de iarba câmpului? 5. Ce zice El despre perii capului nostru? 6. Ce ne mai spune El referitor la viața noastră sufletească? 7. Ce preț poate aceasta avea înaintea lui Dumnezeu?

8. Ce trebuie înse să facem noi pentru lucrul împărăției lui Dumnezeu? 9. Despr. ce ne mai spune partea din urmă a lecțiunii noastre? 10. Cum o face păstorul cel bun cu oaia ce s'a rătăcit? 11. Și ce face femeia cu drahma pierdută? 12. Ce părere au ingerii lui Dumnezeu asupra unui păcătos ce se întoarce la Dumnezeu? 13. Ce ne spune cuvântul de aur?

Grija)	de hrană și îmbrăcăminte)	Aruncați
		de viața voastră		asupra lui!
		de mântuirea voastră		

Duminecă în 12 Decemvrie.

Lecțiunea 50.

Dumnezeu dă iertare.

Luca 15, 11—32; 23, 33—46.

Cuvânt de aur: „Dacă ne mărturisim păcatele, Dumnezeu este credincios și drept, ca să ni le ierte, și să ne curățească de orice nelegiuire”.

I. Ioan 1, 9.

Lecțiunea noastră din urmă ne-a arătat că Dumnezeu să îngrijește de noi în toate împrejurările. El are grija de corpul nostru ca să nu ducă lipsă de hrană și nici de îmbrăcăminte; și aceasta ni-o ilustrează cu paserile cerului și crinii câmpului. Ne mai arată apoi ca să nu ne îngrijim nici de viața noastră, adecă să nu purtăm grija ce va fi dacă noi îl vom mărturisi pe El și vom fi prigoniți pentru aceasta, că și vrabiile sunt alungate și cad chiar de mâna răuvoitorilor lor, dar ele sunt luate în seamă. Tot așa și noi avem un mai mare preț

înaintea Lui. Iar lecțiunea noastră de acum ne arată mila lui Dumnezeu cea mare față de păcătoșii cei pierduți. El nu vrea ca să se piardă nici măcar un suflet, ci să se întoarcă, ca să primească milă. Nici chiar tâlharul de pe ciuce să nu fie răspins dela mila lui Dumnezeu, ci când se întoarce, 'i se și dă aceasta milă.

Un om avea doi fil. (V. 11—24). Cine nu cunoaște pilda cea ară de seamă a fiului pierdut! Un tată avea doi fii; unul din ei, cel mai tîrziu zise: Tată dă-mi partea mea de avere. Și tata a împărțit averea. Fiul a plecat. Până aci a fost acasă la tatăl său, deci nu iera pierdut. Dar acum a plecat pe calea pierzării, și a ajuns tot mai departe pe ea. El își prădase toată averea primită ca moștenire, cu prietenii săi nelegiuiți, în nelegiuire. În urmă înse l-au părăsit cu toți, adecă el i-a întrecut pe prietenii săi pe aceasta cale. Și câți tînări pleacă azi de sub iufluința cea bună a

părinților lor bogați de slături și virtuți bune biblice, iar la urmă căzând între tâlhari, au fost despoiați de toate acestea, ba s'au făcut mai neghiuși decât soții lor și au rămas grav răniți lângă cale. Acum simțesc ei durerile și înțepăturile unei conștiință rănită. În durerile lui 'i se mai adaugă simțământul singurătății și dorul de casă. El pleacă, lasă porcii, lasă societatea cea rea și să întoarcă la părintele său, pe care așa de adânc l-a întristat cu plecarea sa. Dar tatăl său 'i vine înainte, îl vede, 'i se face milă, îl îmbrățișează, îl sărută, îl îmbracă, îi face ospaț! Ah ce milos și iertător este Dumnezeu. El nu-i impută păcatele cele scârboase, dar îl primește sănătos la casa Sa. Se bucură cu toți slujitorii Săi. Ce zici frate la aceasta milă mare, ai gustat-o tu vr'odată? Te-ai bucurat vr'odată asupra vreunui păcătos?

Iată eu îți slujesc ca rob de atâția ani (V. 25—32). Fiul cel mai bătrîn nu era acolo cînd a sosit cel mai tînăr, care înse știa despre viața cea destrăbălată a fratelui său. El nici nu vrea să-l recunoască ca frate al său, ci zice: Acest fiu al tău! Din bucurie el nu poate, nu vrea să-și ia partea sa, dar a cărti poate tocmai ca un fariseu. El a auzit de departe bucuria, dar nu a avut parte din ea, ci se informează de alții. Așa poate o mai pățesc și azi mulți frați mai tînări din partea unor „frați mai bătrîni“. Ce pagubă au așa frați mai bătrîni, cănu ochi pentru cei mai tînări, că nu sunt atît de sfinți ca ei.

Doamne, adu-Ți aminte de mine, cînd vei veni în împărăția Ta! (Cap. 23, 33—46). Un alt fiu pierdut. Acesta nu se sprijine pe nimica din faptele sale bune, ci se osîndește pe sine însuș cînd zice »Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuve-

nita pentru fărădelegile noastre«. Mila lui Dumnezeu nici aici nu refuză pe păcătos, ci-l mîntuiește și-i promite viață în loc de pierzare, rai î loc de îrd, milă în loc de mînie. Ce bun e Dumnezeu! Tălhăru, pe care toată lumea îl osîndește, este mîntuit prin mila lui Dumnezeu. Cum nu ar putea el să cânte cu glas tare; »Veniți cântați că Dumnezeu, Mult ne-a iubit!« Ce iertare!

Pentru copiii nostri.

În lecțiunea noastră din urmă am văzut ce bine poartă Dumnezeu grija de toți și de toate. Astăzi vedem ce mare e mila lui Dumnezeu către păcătoșii cei pierduți în păcate și fărădelegi. Pilda fiului pierdut ați auzit-o voi, nu-i așa? Astăzi îl vedem cum se îndepartă, cum ajunge în calea sa tot mai în jos și mai departe de casa părintească, până ajunge la soartea cea tristă a purcarului — din fiu de bogat — a ajuns la porci argat. Ce rușine! Și la toate acestea l-a adus pe el păcatul, care ruinează pe oameni. Dar și dacă este ceva intristător în viața fiului pierdut, este înse și îmbucurător, că el n'a rămas tot pierdut. El s'a sculat și s'a întors la părintele său, unde a fost primit cu mare bucurie. Este că fratele său mai mare nu voia să-l cunoască de fratele său și nu voia să se bucure cu mulțimea. Dar aceasta nu a schimbat situația, și n'ci mila părintelui. Dar poate ați auzit voi și de tălhăru, ce s'a pocăit pe cruce. Și acesta a fost miluit de Domnul Isus și fericit, și dacă era un mare păcătos. Așa Domnul Isus primește și pe cei mari răi dintre copii și nu refuză nici pe cei mai lăpădați. El dă iertare la păcătoși.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne spune lecțiunea de astăzi? 2. La cine dă Dumnezeu iertare? 3. Ce știți despre un fiu? 4. Ce a făcut acest fiu? 5. Unde s'a dus el? 6. Ce a pățit el în țara cea îndepărtată? 7. Ce făcu el după ce a gătat toate? 8. De ce și-a adus el aminte colo lângă porci? 9. Ce a făcut el acum? 10. A fost el primit de tatăl său? 11. Ce făcu

tatăl său pentru el? 12. Ce zise fratele lui la aceasta? 13. Ce zise tata către acest fiu mai bătrîn? 14. Ce ne spune lecțiunea despre un și mai mare păcătos? 15. Unde

ajunsesse acesta pentru păcatele sale? 16. Ce mărturisii acesta în fața morții? 17. Ce răspuns i-a dat lui Domnul? 18. Ce ne spune cuvântul nostru de aur?

**Dumnezeu
iartă și**

Pe

Fiul risipitor.

Tălharul de pe cruce.

Tine acum!

Vino la Isus!

Duminecă în 19 Decembrie.

Lecțiunea 51.

Iubirea lui Dumnezeu.

Luca 2, 8—32.

Cuvânt de aur: „Fiindcă atât a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață vecinică.” Ioan 3, 16.

Ultima noastră lecțiune a fost d. spre iertarea pe care o dă Dumnezeu acelor păcătoși, care se întorc la El cu cîință. Ne-a arătat pe fiiul rătăcit și pe tălharul de pe cruce. Lecțiunea de acum ne arată că Dumnezeu a iubit lumea așa de mult că a dat pe unul născut Fiul al Său. Și aceasta iubire a Sa a arătat-o El în acea noapte, când s'a născut Fiul Lui, în fața păstorilor ce erau cu turmele lor în câmpul Betleemului. Acestora li s'au arătat ingerii, ca vestiitorii păcii cerești, întroducătorii Mântuitorului lumii întregi în lume. Apoi avem în lecțiunea noastră pe bătrînul Simeon, care încă avu o deosebită bucurie, când a putut să vadă cu ochii săi pe Mântuitorul său. Acum lui nu i-a mai păsăt, dacă moare în acel moment, dar e

fericit că a putut ajunge acea zi fericită, ca să salute pe Principele păcii.

Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună. (V. 8—20). Vestea nașterii Domnului a fost cea mai frumoasă și mai bună veste ce s'a auzit cîndva în lume. Este vestea Crăciunului, dar nu o veste formală, pe care oamenii o sârbează azi în majoritate ca de formă, ci o veste serioasă, căci Dumnezeu nu face numai forme goale, ci-Și arată întreaga Sa iubire față de lumea cea păcătoasă, și aceasta o spune din clipa cînd este născut Fiul Său iubit, ca oamenii s'o ia la cunoștință și să-și caute mîntuirea lor la timp, ca tot cel ce va crede în El să nu piară, ci să aibe viață de veci. Păstorii din câmpul Betleemului primesc vestea prin ingeri și pleacă numai-decît să vadă. După ce văd și se conving, spun vestea mai departe. Ei nu pot tăcea. Așa și azi cei ce au primit vestea mîntuirii, nu o pot ascunde, ci o dau mai departe.

Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvîntul Tău. Căci au văzut ochii mei mîntuirea Ta. (V. 20—32). La opt zile, cînd se fac ceremoniile cerute de legea veche, sub care Isus a fost pus

spre a o implini în întregime, a fost înfățișat înaintea lui Dumnezeu. Aci se găsește un Simeon, om bătrîn, care de mult a așteptat mântuirea lui Israel și căruia Duhul Sfânt i-a descoperit, că nu va muri, până nu va vedea mântuirea, sau pe Mântuitorul trimis de Dumnezeu. Astădată și el se găsește în templu și lui 'i se descoperă chiar acum, că acest copil mic este acel Mesia mare. El ia copilul pe brațe și laudă pe Dumnezeu în cuvintele: Acum slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, căci ochii mei văzură mântuirea Ta. Nu-i pasă, dacă acum moare, bine că a putut vedea cea ce era de demult dorința sa. El binecuvintează pe Dumnezeu pentru marea Sa iubire către el. Ce mult putem noi să învățăm dela acest Simeon.

Pentru copiii noștri.

În Dumineca trecută am auzit noi, dragilor copii, despre Dumnezeu cel mare, care iartă pe orice păcătos, care vine la El cu pocăință. Am văzut pe tâlharul de pe cruce, cum a fost de mângăiat și ce promisiuni frumoase a primit. Astăzi citim noi despre iubirea cea mare alui Dumnezeu către o omenime păcătoasă, și o lume pierdută în păcate și fărădelegi. Vedem nașterea Mântuitorului nostru iubit în grajdul Betleemului, și vedem pe păstorii cei sur-

și prinde vestea cea îmbucurătoare. Acestora li se arată îngerii lui Dumnezeu și aud vestea de bucurie și pace. Apoi 'i vedem că nu stau locului ci se duc să vadă și spun aceasta veste și la alții. Poate voi, copiii, dacă ați auzi aceasta veste nici nu ați spune-o mai departe, ci ați ținea-o pentru voi. Păstorii au spus-o la alții. Vedem apoi pe un moșneag bătrîn, când Isus este adus la templu, care vede în micul Isus pe marele Mântuitor al lumii și este mulțumit cu viața. El laudă pe Dumnezeu pentru aceste momente, când a putut să vadă pe Fiul lui Dumnezeu. El nu socotește aceasta numai pentru sine, ci zice că este gătită pentru toate popoarele. Cum și zice cu zăntul nostru de aur?

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne spune lecțiunea de astăzi? 2. Pe cine iubește Dumnezeu? 3. Prin ce a dovedit Dumnezeu aceasta iubire a Sa? 4. Când a dat El pe Fiul Său? 5. Cui s'a vestit mai întâi aceasta iubire? 6. Ce făcură păstorii? 7. Ce au aflat ei în locul anumit? 8. Ce au făcut ei după aceasta? 9. Despre ce fel de om ne mai spune nouă aceasta lecțiune? 10. Ce făcu acest Simeon când a văzut pe copilul Isus? 11. Ce a zis el la aceasta? 12. Pentru cine este aceasta mântuire pregătită? 13. Și tu vei avea parte în aceasta mântuire?

Păstorii: laudă pe: pentru vestea:
Simeon: Dumnezeu: mântuirii: Tu ce faci?
Așa a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Fiul Său.

Duminecă în 26 Decembrie.

Lecțiunea 52.

Dumnezeu Părintele.

Marcu 7, 24—30.

Cuvânt de aur: „Căci toți sunteți fii al lui Dumnezeu, prin credința în Christos Isus”. Galateni 3, 26.

Ultima noastră lecțiune a vorbit despre iubirea lui Dumnezeu, și aceasta iubire mare Dumnezeu a manifestat-o prin trimiterea Fiului Său pe pământ, ca să ne facă nouă mântuire din păcatele în care zace lumea întregă. Astăzi lecțiunea ne spune despre Dumnezeu, ca Părin-

tele oamenilor. Aceasta se descopere din discursul cel așa de scurt și plin de miez al unei femeie Siro-feniciana cu Domnul Isus. Acest Dumnezeu Tată a trimis pe Fiul Său iubit în lumea cea plină de păcat și violență, ca să salveze pe aceasta lume din acest păcat al înstrăinării dela Dumnezeu și tot ce este sfânt și plăcut Lui.

O femeie, a cărei fetiță era stăpânită de un duh necurat, a auzit vorbindu-se despre El, și a venit și s'a aruncat la picioarele Lui. (V. 24—26). Isus se reirase într'o casă, pentru ca să rămână neobservat, probabil era El prea obosit. Dar nu putu ramânea, că femeia aceasta Siro-feniciana îl observă și îl și căută numaidecât, cerându-l ajutorul pentru fetița ei stăpânită de un duh rău. Ea strigă către El, ca să scoată pe dracul din fiica ei. Aceasta mamă a știut bine, a avea pe un îndrăcit în casă nu este alta decât a avea chiar Iadul în casă. Mulți oameni nu că ar scoate astăzi pe dracul din copiii lor, ba dincontra îl trimit în ei. Și apoi se minunează că nu-i ascultă! Ce bine ar fi ca ei să vină cu tot cu copiii lor la Isus ca să scoată pe dracul din ei.

Lasă să se sature mai întâi copiii căci nu este bine să iei pâinea copiilor, și s'o arunci la căței. (V. 27—30). Aceasta ca una care nu aparținea poporului Israel cerând să fie miluită de Domnul, El o refuză cu aceea, că nu se cade a lua pâinea dela copii, adică Israel era privit ca copil al lui Dumnezeu, pânăcând neamurile erau priviți ca niște câni, și deci lasă să se sature întâi copiii din pâine, apoi vino tu ca câne după rămșițe. Ea se recunoaște că nu are dreptul la aceasta milă părintească, dar ea știe și aceea, că și cățelușii pot soțoti la ceva parte, la fărimiturile ce cad

pe jos și se calcă, ea și cu atâta se mulțumește. Da. Doamne, zice ea, dar și cățelușii să nutresc și sunt mulțumiți cu fărimiturile de sub masă. Și ce face acum mila cea părintească alui Dumnezeu? El nu mai poate refuza, că o ascultă. Ea primește nu numai fărîmături, ci chiar pâne câtă 'i trebuiește, adică vindecare pentru fiica ei.

Pentru copiii nostri.

Din lecțiunea noastră din Dumineca trecută am putut vedea, că Dumnezeu a iubit mult pe păcătoși, și aceasta iubire a dovedit-o El prin darul cel mare, pe care l-a dat ca preț de răscurpărare pentru lumea cea păcătoasă în care noi trăim și din care facem parte. Acum auzim cum o mamă iubitoare vine la Domnul Isus, așa ca toate mamele că-și iubesc și azi pe copiii lor. Aceasta mamă avea o fetiță cuprinsă de un duh rău. Care dintre voi, dragi copii ați vrea să fiți în așa stare? Așa-i că nici unul? Dar aceasta mamă avea, și a fost foarte nenorocită, că a văzut pe așa multe fetițe sănătoase, voioase și cumințe, iar pe a ci stăpânită de duhul rău. Dar aceasta mamă aude că vine Domnul Isus în partea aceea și aleargă spre întimpinarea Lui. Ea se aruncă la picioarele Lui și cere ajutorul Lui. Domnul nu vrea la primul moment să o asculte, dar ea nu se descurajază, ci strigă mai tare. Acum Domnul zice: Nu am venit decât la oile pierdute ale casei lui Israel, tu nu faci parte din acest popor, nu ai parte nici din bunurile din care are acest popor. Dar ea nu se lasă. Ea strigă tot mai stăruitor! Ce era de făcut? Domnul 'i spune: Nu se cade a lua pâinea dela copii și a o arunca la căței. O, Doamne, mai vreu să fiu numită un cățel, că și acela are parte din fărimituri, numai să am și eu parte! Și ce zice Domnul Isus! Dute, credința ta cea mare a invins, fie cum tu vrei! Că ai avut o mare credință! Așa Domnul nostru Isus și azi împarte bunurile Sale la cei ce le cer stăruitor. El nu vrea ca oameni să facă pe cutare, ci să și fie cea ce se fac. Deci copilașilor, și vouă vi se recomandă aceasta credință tare, dar să fiți stăruitori ca acea mamă. Dar acum imi aduc aminte, că acea mamă a avut o fetiță stăpânită de duhul rău. Așa era mai rău. Să nu fiți voi din aceia copii stăpâniți de duhuri rele ale minciunii, ale fățariei, ale răutății și ale păcatelor, că acelea vă duc pe voi în iad. Și dacă ar fi vreun așa

copilaș între voi, am dori ca acela să aibe tot așa o mamă credincioasă, care să nu se lase, până nu va fi ascultată de Domnul Isus pentru copilul ei, ca să iasă dracul din el.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne vorbește lecțiunea de astăzi? 2. Pe unde a umblat Domnul Isus cu aceasta ocazie?

3. Cine veni acum la El? 4. Ce ceru acea femeie dela El? 5. Ce i-a răspuns Domnul? 6. Ce făcu ea acum? 7. S'a fi descurăjat acea femeie? 8. Ce făcu ea acum ca să fie ascultată? 9. Și ce răspuns a căpătat ea acum? 10. S'a vindecat fetița ei? 11. Avem noi așa mame credicioase și stăruitoare? 12. Cum sunt copiii noștri?

Mama strigă după milă către)
Fetița ei la timp e scapată prin) **Isus**

**Chiamă-mă în ziua nevoiei tale
Eu te voi mântui, fu mă vei slăvi.**

PAGINA ÎNVĂȚĂTORULUI.

„Faceți-vă ca copiii!“

Aceasta vrea să zică și: Faceți-vă copii în istorisirea istoriilor biblice! Numai nu faceți lucruri meșterite, ci cât de natural; numai nu ca o afacere de comerț ci cu amabilitate; numai nu plictisitor, ci cât de vioi! Copiii sunt atât de nepretențioși, ei se bucură de orice istorie, și dacă au auzit aceea mai de multe ori. Dar ei sunt și pretențioși, ei nu vreau să se plictisească! Și nu-i așa, că copiii noștri nu se plictisesc? Aceasta ne-a dovedit risul for voios, ochii lor cei luminoși.

Din „Führer“.

Nu alerga cu lecțiunea.

Nu trece cu mare grabă asupra acelei parte a lecțiunii, pentru care vezi că ei se interesează mai mult, numai pentru ca să treci preste întreaga lecțiune. Căci o clasă, care dovedește interes, e cea mai bună dovadă pentru rezultatul învăța-

mântului. Scopul instrucțiunii biblice nu ar trebui să fie acela „a trece“ ci „a întra“. În sfârșit poate învățătorul să atragă atențiunea clasei la punctele, cari nu au fost deosebit amintite.

Din „Führer“.

Sufletele copiilor

nu sunt ca niște trunchiuri necioplite de marmoră — chiar și cu acestea trebuie să umblăm cu pază, dacă are să se facă din ele niște capodeoperă! — Sufletele copiilor seamănă unor gerani de plante, cari trebuie cu îngrijire manuate și atinse cu degete gingașe. Sufletele copiilor sunt ceară și așteaptă, că să se impregneze în ele un chip; care chip să fie acela? Eu socot, că acela al copilului din Betleem, chipul bărbatului de pe Golgota! — Sufletele copiilor seamănă cu țarina; în care să sămănăm noi întotdeauna sămânța cea bună! Aceasta poate aștepta sufletul copilului dela noi. Și apoi încă una: Copiii

sunt calea la inimile părinților. Serviciul dumnezeesc al copiilor e ce traie vieții bisericești. Să fim în totdeauna niște vizitatori credincioși ai familiilor!

De P. Weber.

Disciplină și ordine în Școala Duminecală.

Disciplina e pentru creștere, cea ce e coaja pentru pom, pe care îl cuprinde; adică coaja ține la olaltă sacul, pe care îl păzește, îl conduce, îl fortează; a curge spre inima pomului și a se răspândi în firele și ramurile lui, ca să se nutrească cu cele mai curate sucuri ale pământului. Din suc astfel conservat și condus se formează un trunchi potrivit și tare, acărui ramuri aduc la timpul lor frunziș, flori și fructe; luați odată de pe un astfel de ram coajă, și el curând se va usca; despoiați însăși trunchiul de coaja sa, și întregul pom se va ruina. Coaja apare numai ca un înveliș dur, dar ea susține pomului în toate părțile puterea și lăria; tocmai așa se pare câteodată disciplina a fi pentru creștere ca o coajă tare și aspră; dar ea susține, ea ridică, ea întărește toate.

După părerea mea până acum școlile duminicale s'au ocupat foarte puțin cu această coajă aspră. Prin urmare o mare parte a binecuvântărilor, pe care trebuia și putea să le aibă, și s'au pierdut.

Din „Führer“.

Atențiunea.

Un învățător, care singur nu știe nimic din lecțiune, acela nici nu știe, cum poate câștiga atențiunea copiilor. La neatențiunea copiilor zace de multe ori neștiința învățătorilor ca bază. Învățătorii, cari apar înaintea claselor lor nepregătiți,

comit un dublu păcat, ei nu învață pe elevi la cuvântul lui Dumnezeu, dar îi învață, a-și însuși obiceiul ca să fie neatenți, unde se vedește cuvântul lui Dumnezeu. Cel ce vrea să câștige atențiunea elevilor săi, nu are voie să vină înaintea clasei sale cu capul și inima goală, ci el trebuie să aibe o cunoștință temeinică și o inimă plină de iubire. Cel ce nu știe lecțiunea sa, acela nu știe să găsească puncte de legătură, căci el nu are nimica de legat

Din „Führer“.

CĂLĂUZA.

Școlile Duminicale.

Atragem atențiunea învățătorilor școlii Duminicale la faptul, ca acesta este cel din urmă număr al Călăuzei pentru acest an. Pentru anul viitor, dacă ne va ține Dumnezeu în viață, avem încă a ne îngriji de timpuriu, ca să nu fim împiedecați cu curgerea lucrului școlii duminicale, sunt frații și abonații acestei revistă de pe acum rugați, ca să se îngrijească la timp și să-și comande înainte, spre a fi și noi siguri, câte exemplare să tipărim. Nu am vrea să tipărim prea multe spre a ne rămânea că cele ce ne rămân, ne rămân în pagubă — Că care va fi pentru viitor prețul abonamentului încă nu se poate ști. Atâta putem din nainte spune, că de nu vom avea mai mulți abonați, va trebui să mărim prețul, că nu ieșim la cale. Poate înse ca să se mai facă și ceva noutăți în viitor, și așa are să fie revista noastră ceva mai plăcută și mai căutată, chiar de va fi cu ceva mai scumpă.

La care va mai trebui Numerii 2 și 3 din acest an, încă își pot comanda, că mai avem acele numere. Tot așa și din acest număr se mai pot comanda, că mai rămân.